

Вржесневський І. І., Оробець С. П., Курисько І. В.

РОЛЬ І МІСЦЕ ОСОБИСТОГО РУХОВОГО ДОСВІДУ СТУДЕНТІВ У ПРОБЛЕМНІЙ ПЛОЩИНІ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ

Вступ. Розробка інноваційних моделей фізичного виховання студентської молоді у сучасних соціокультурних контекстах потребує нового осмислення ролі і місця індивідуального рухового досвіду, редуктивістський підхід до якого дається взначки як у педагогічних концептуалізаціях цієї проблеми на мета теоретичному рівні, так і у суто емпіричних експлікаціях спортивних наук. Інноваційні практики фізичного виховання із застосуванням сучасних інформаційних технологій потребують застосування міждисциплінарного підходу в осмисленні функціонального потенціалу індивідуального рухового досвіду. Його звуження до другорядного чинника у процесі фізичного виховання і у моделі підготовки фахівців в рамках університетської освіти знижує ефективність педагогічного процесу в окресленому проблемному полі. У роботі запропоновано авторське осмислення репрезентації індивідуального рухового досвіду в практиках фізичного виховання студентства, які мають інноваційний характер, адже пропонується їх моделювання у комунікативному просторі фізичного виховання, де водночас відбувається суб'єктивне накопичення індивідуального рухового досвіду і комунікаційне виведення його у інтерсуб'єктивну площину у формуванні креативного ставлення студентів до регулярних фізичних навантажень в інноваційних практиках фізичного виховання. Значущість взаємодії психофізіологічних, педагогічних та антропологічних чинників особистого рухового досвіду визначається через різні форми самоаналізу та колективного аналізу фізичних зусиль з урахуванням специфіки ролівової реальності у педагогічних практиках фізичного виховання.

Мета нашої роботи – визначення сфери впливу особистого рухового досвіду у процесі фізичного виховання студентів

Виклад основного матеріалу. Розробка інноваційних моделей фізичного виховання студентської молоді ц сучасних соціокультурних контекстах потребує нового осмислення ролі й місця індивідуального рухового досвіду, редуктивістський підхід до якого дається в значки як у педагогічних концептуалізаціях цієї проблеми на теоретичному рівні, так і у суто емпіричних експлікаціях спортивних наук. Інноваційні практики фізичного виховання із застосуванням сучасних інформаційних технологій потребують застосування міждисциплінарного підходу в осмисленні функціонального потенціалу індивідуального рухового досвіду. Його звуження до другорядного чинника у процесі фізичного виховання і у

моделі підготовки фахівців в рамках університетської освіти знижує ефективність педагогічного процесу в окресленому проблемному полі. У роботі запропоновано авторське осмислення репрезентації індивідуального рухового досвіду в практиках фізичного виховання студентства, які мають інноваційний характер, адже пропонується їх моделювання у комунікативному просторі фізичного виховання, де водночас відбувається суб'єктивне накопичення індивідуального рухового досвіду і комунікаційне виведення його в інтерсуб'єктивну площину у формуванні креативного ставлення студентів до регулярних фізичних навантажень в інноваційних практиках фізичного виховання. Значущість взаємодії психофізіологічних, педагогічних та антропологічних чинників особистого рухового досвіду визначається через різні форми самоаналізу та колективного аналізу фізичних зусиль з урахуванням специфіки рольової реальності у педагогічних практиках фізичного виховання. За результатами аналізу та узагальнення педагогічного досвіду на основі тестування і анкетного опитування була запропонована така послідовність набуття рухового досвіду студентами, яка водночас є маркером їхньої самооцінки у фіксації ступеню досягнутого ними ступеню накопичення індивідуального рухового досвіду: «початковий», «базовий», «достатній», «достатній плюс» з наданням відповідних дефініцій.

1. «Початковий» (наявність досвіду ходіння та повільного бігу з критично малими фізичними навантаженнями);

2. «Базовий» (передбачає наявність досвіду ходіння, бігу, лазіння, метання, силової підготовки, виконання завдань з «середніми» навантаженнями для організму індивіда);

3. «Достатній» (передбачає наявність базового плюс елементи самопримусу та особистої регулярної рухової практики);

4. «Достатній +» (додається змагальний досвід, досвід системного самопримусу та позитивний досвід планування індивідуальних практик).

У психолого-педагогічному аспекті перехід від одного етапу до іншого супроводжується певними аксіологічними процесами, які базуються на перманентній рефлексії. Цей процес потребує регулярного самоаналізу та підтвердження ціннісних установок (в процесі формування відповідного ставлення).

Висновки:

– Відсутність адекватної самооцінки власного рухового досвіду і фізичної кондиції свідчить про недостатню заученість студента до процесу обміну цим досвідом у процесі фізичного виховання, а також про недостатнє залучення просвітницької складової фізичної культури до циркулярних опцій навчальних програм з фізичного виховання;

- Розширення контингенту, тих хто займається за особистим графіком формування власного рухового досвіду, знижує ефективність занять з фізичного виховання через капсулізацію індивідуального досвіду;
- Викладач фізичного виховання є не тільки експортом, а й також співучасником процесу набуття індивідуального досвіду, адаптуючи його до рівня конкретних рухових практик педагогічного процесу фізичного виховання.